

Pán nad životem a smrtí zavolal. Odcházím.
Loučím se s vámi odkazem sv. Jana Boska:
„Očekávám vás v nebi.“

S vírou v život, který nekončí, oznamujeme, že dne 21. srpna 2014
zemřel ve věku devadesáti roků

P. Jaroslav Kopecký

salesián Dona Boska

S naším spolubratrem a spolurodákem se rozloučíme
v kostele svatého Mikuláše v Sebranicích u Litomyšle
při mši svaté v úterý 26. srpna ve 14 hodin
a po ní na zdejších hřbitově.

Spolubratři salesiáni
celá salesiánská rodina
a všichni příbuzní a přátelé

Prosíme o vzpomínku v modlitbách.

Pohřební obřady bude v přímém přenosu vysílat TV Noe.
K parkování využijte, prosíme, prostor u obecního úřadu.

TESTAMENT

V životě každého člověka existují dva základní momenty – narození a smrt. Pozemský život, který začíná a život, který se dokonává v čase a přechází do věčnosti.

Ani ve snu mě nenapadlo, že překročím devadesátku, že se dožiji třetího tisíciletí. Na Pánu Bohu jsem nikdy nevymáhal dlouhý věk. Co dá, to dá, co nedá, to nedá. Věřím, že každého z nás Pán vede často i přes nepříjemné skutečnosti, které přestávají být po čase drásavými. Můj život byl často i ve velkých nebezpečích, především za války a během totality. Ale Pán dal vždy více ochrany, více pomoci, více sil, než bylo těžkostí. Častokrát jsem si to ani neuvědomoval.

Pánu Bohu jsem nebyl nikdy dost vděčný za to, že mě povolal k životu, že jsem se narodil v příkladné věřící křesťanské rodině rodičům, kteří mě měli za všech situací rádi. Zdaleka jsem jim neoplácel jejich oběti a lásku přiměřenou vděčností. Otec zemřel v 57 letech, maminka jej přežila o rovných 40 let, dožila se 92 roků. Rodiče mi ukázali, jak má vypadat hodný a poctivý člověk, jak může vypadat naplněný a požehnaný život. Mít dobré rodiče je vzácný Boží dar. Do své rodiny přijali 8 dětí. Narodil jsem se jako první 21. 4. 1924. Za své sourozence rovněž Pánu vděčně děkuji, všichni jsme se rádi podporovali, setkávali, navštěvovali, doprovázeli. Šest se nás rozhodlo pro zasvěcený život. Josef a Ludmila rovněž nabídli své životy rodině Dona Boska, Regina voršilkám, Jiřina a Ivana cyrilkám. Děkuji za dětství v chudobě, pomáhalo mi to celý život. Děkuji Donu Boskovi, že mě přijal do své rodiny, že jsem se 16. srpna 1943 stal jeho synem. Jsem již přes sedmdesát roků salesiánem. Kdybych se měl znovu rozhodovat, opět bych mu otevřel náruč. Děkuji svému spolubratru salesiánovi kardinálu Štěpánu Trochtovi, že mi s ohrožením vlastního života udělil tajně 7. ledna 1961 svátost kněžství. Stalo se to nedlouho po jeho podmíněčném propuštění z vězení, kdy měl vážné potíže se srdcem a za vyzaření svěcení riskoval svou svobodu. Knězem jsem se stal více než s desetiletým zpožděním, měl jsem 37 roků. Stalo se to proto, že buď jsem nebyl na svobodě já, nebo nebyl na svobodě ochotný světitel. Jako salesián - kněz jsem se cítil celý život šťastný. Během života mě provázeli početní spolubratři, prožil jsem s nimi většinu života, mnoho silných i pohodových chvil, šel s nimi společnou cestou, předcházeli příkladem, svědectvím života, odvahou. Kdykoli jsem byl v těžkostech a potřeboval pomoc, Pán mi poslal vždy někoho, kdo v době nouze, kdy jsem nestačil, podal pomocnou ruku, aby mě podržel. Tak tomu je stále až do dnešního dne. Kdybych se mohl znovu rozhodovat, opět bych otevřel náruč Donu Boskovi. V lednu 2011 jsem mohl Pánu vděčně poděkovat za padesát roků kněžství s celou svou komunitou i s celou farností.

Když jsem se rozhodl zasvětit se Pánu v rodině Dona Boska, ztratily pro mne důležitost mnohé věci. Čím více jsem opouštěl, dobrovolně nebo nedobrovolně, tím svobodnějším jsem se cítil. Dnes už snad nelpím na ničem. Jsem přesvědčen, že to, co je nám připraveno v budoucnu, bude lepší než to, co je už za námi.

Nyní už blahoslavený papež Jan XXIII. říkal: „S důvěrou pohlížím vstříc budoucnosti. Chci aby – ať už bude dlouhá či krátká – byla svatá a posvěcovala druhé.“ Během života jsem se učil naslouchat, chápat, čekat, odpouštět, mít všechny rád, nepropást nic závažného, neprožít čas marně. Mrzí mě četné slabosti těla i ducha, protože jsem mohl udělat pro Pána a pro bližní více. Omlouvám se a prosím o odpuštění všechny, které jsem nedokázal podepřít nebo které jsem zranil neuváženým slovem.

Stále neodbytněji cítím, že světlo lampy slábně, že se blížím ke konci své pozemské cesty. Nestěžuji si. Dosud vidím, slyším, mluvím, chodím... Denně posiluji svou víru, že tato cesta nekončí pádem do propasti nicoty, ale pádem do otevřené náruče Boží. Věřím, že z mého umírání se stane návrat dítěte domů k Otci a setkám se se všemi přáteli, kteří mě měli v životě rádi. Věřím ve zmrtvýchvstání. Celý život jsem se modlil: „Očekávám vzkříšení mrtvých a život věčný“. Věřím, že až zemřu, Bůh mě přijme tam, kde už nejsou žádné potíže, žádné temnoty a zármutek, „ale budeme se společně radovat doma u nebeského Otce“, jak končí naše každodenní zásvětná modlitba k Panně Marii.

Drazí, těmito řádky se s vámi loučím. Děkuji Vám za Vaši modlitbu, za Vaši lásku, za Vaše přátelství, za vaši mnohotvarou pomoc. Navzájem si odpouštějme. František Saleský říká: „Budme rychlí k odpouštění. Budme rychlí k zapomínání. Na kapku medu nachytáš více much, než na sud octa“. Děkuji Vám, když se zastavíte a pomodlíte u mého hrobu. Láska nestárne. Denně prosím Pána, aby v této farnosti probudil nová salesiánská povolání. Ať vás posiluje Boží láska a ať vás těší Boží naděje.